

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uider.org • 15 Nisan 2009 • No:13

Krizin Bedelini Ödemeyelim: 1 Mayıs'ta Alanlara!

İşçi kardeşler!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a artık günler kaldı. Bu 1 Mayıs'a tüm dünyada yaşanan ekonomik kriz, haksız ve emperyalist savaş gündemiyle giriyoruz. Bir avuç asalak dışında tüm dünya adeta bir yıkımı yaşıyor. İşçiler milyonlar halinde işten atılıyor, aileler evsiz barksız kalıyor ve milyarlarca insan açlık, yoksulluk, sefalet içinde yaşıyor. Süren haksız savaşlarda bir yanda milyonlarca insan katledilirken öbür yanda bir avuç sermaye sahibi kârlarına kâr katıyor.

Türkiye'de de ekonomik krizle birlikte şimdiden 1 milyona yakın işçi kardeşimiz işten atıldı. Hükümetin şimdiye kadar açıkladığı ekonomik paketlerin tamamı patronları kurtarmak üzere hazırlandı. Ücretlerimiz yerinde sayarken gıdadan ulaşma, elektrikten doğalgaza dek her şeye yüksek oranda zamlar geldi. Sosyal haklar ve çalışma koşullarında patronların çıkarına düzenlemeler yapıldı. Uzayan iş saatleri ile çalışma koşulları iyice kötüleşti. Kısacası kardeşler, egemen sınıflar krizin tüm faturasını biz işçilere çıkartmak için birlik olup saldırıya geçmekte duraksamıyorlar.

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!

Uluslararası mücadele günü olan 1 Mayıs'ın anlamı, bundan tam 123 yıl önce verilen mücadelelerde yatmaktadır. Günde 12, hatta 16 saat kölelik koşullarında çalışan işçiler, o yıllarda patronlara boyun eğmek yerine birlikte mücadeleye karar verdiler. Amerikalı ve Avrupalı işçiler 8 saatlik işgünü hakkını grevlerle, direnişlerle ve kitlesel mitinglerle elde ettiler. Yıllar önce sınıf kardeşlerimizin verdiği bu mücadele bizlere de örnek teşkil etmelidir. Bu 1 Mayıs'ta da işçi sınıfı patronların saldırılarına, hak gasplarına ve haksız savaşlara karşı üretimden gelen gücünü harekete geçirerek, alanlara çıkıp ortak ve acil taleplerini

haykırmalı ve gücünü yeniden patronlar sınıfına göstermelidir.

Nitekim işçi sınıfı dünyanın birçok ülkesinde krizin faturasını ödemek istemediğini aylardır haykırıyor. İşçi sınıfı grevlerle, fabrika işgalleriyle, yürüyüşlerle ve hatta ayaklanmalarla patronların dizginsiz sömürüsüne başkaldırıyor. Tıpkı Yunanistan'da, Fransa'da, İran'da olduğu gibi Türkiye'de de işçi kardeşlerimiz patronların işten çıkarma, ücretsiz izin ve ücret kesintisi gibi saldırılarına karşı grev, direniş ve işgallerle karşılık veriyorlar. İşçi sınıfı birlik olduğunda, dayanışma içine girdiğinde ve mücadele ettiğinde, kırıyor esaret zincirlerini ve haykırıyor boyun eğmeyeceğini. Bugün dünyanın bütün işçileri, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratmak için güçlerini birleştirmelidirler!

Krizin, haksız ve emperyalist savaşların faturasını patronlara ödettirmek için 1 Mayıs'ta hep beraber alanlara çıkmalıyız. Patronların artan saldırılarına karşı durmak için gücümüzü alanlarda birleştirmeliyiz. İşçi sınıfı ancak birleştiğinde ve ortak mücadele ettiğinde patronların saldırılarına karşı durabilir. Beklemek ve boyun eğmek yerine örgütlenmeliyiz. Yaşamımızı karartan sorunları çözenin tek yolu örgütlenmek ve birlikte mücadele etmektir.

Her 1 Mayıs, sömürücü patronların yüreğine korku salıyor. Patronların yüreğine düşen korkuyu daha da büyütelim. Sömürü zincirlerini kırmak, krizin faturasını patronlara ödettirmek, haksız ve emperyalist savaşlara dur

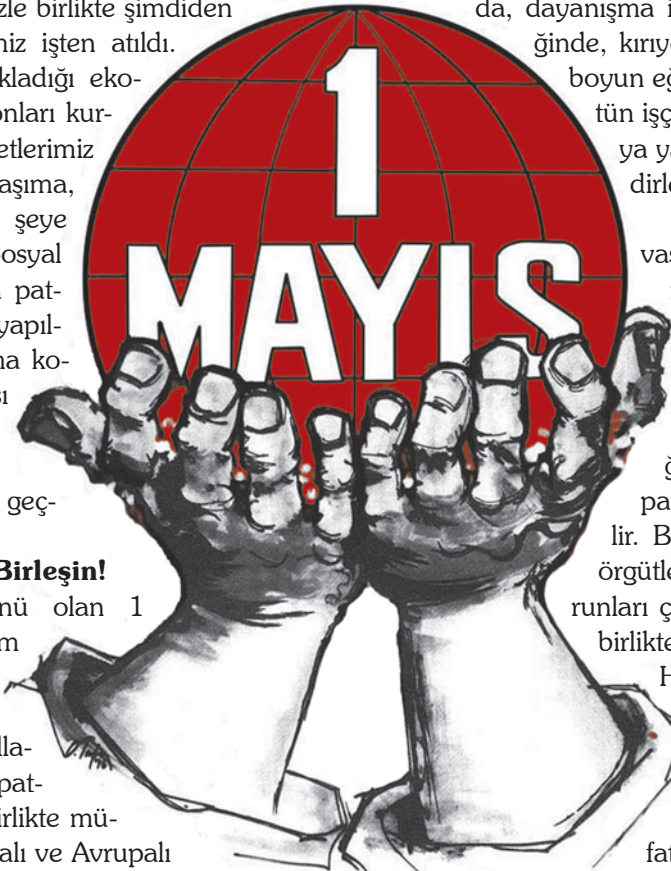
demek için haydi 1 Mayıs'a!

Yaşasın 1 Mayıs! Biji Yek Gulan!

1 Mayıs Yasakları Kaldırılsın!

Tüm Meydanlar İşçilere Açılsın!

Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadele Birliği!

Mücadele Okulundan Geçmek

■ UID-DER’li bir deri işçisi

Son dönemde krizden ve sendikalaşmadan dolayı işçiler işten atılıyor, işyeri işgalleri, grevler ve fabrika önünde direnişler yaşanıyor. Elbette pek çok eksiklik var. 12 Eylül darbesi işçi sınıfının örgütlü geleceğini parçaladığı için, deneyimler genç işçi kuşaklarına aktarılamadı. Bundan dolayıdır ki, yaşanan deneyimleri paylaşmak çok önemlidir. Ben yıllar önce yaşadığım sendikalaşma mücadelesini, bu temelde yapılan hazırlıkları, sonrasında gelen direnişi ve mücadelenin başarıya ulaşmasını siz kardeşlerimle paylaşmak istiyorum.

Uzun yıllar deri işkolunda çalıştım. İlk defa 1 Mayıs mitingine 1979 yılında İzmir’de katıldım. O sırada henüz 14 yaşındaydım. Beni 1 Mayıs’a götüren işçi ağabeylerimden, ablalarımın öğrendim 1977 1 Mayısında 500 bin işçinin Taksim’e yürüdüğünü. Ve 12 Eylül karanlığı üzerimize bir karabasan gibi çöktü 1980’de. Ancak yine de 1980 öncesi mücadele deneyimleri birçok öncü işçinin hafızasında capcanlı duruyordu. Bizler de genç deri işçileri olarak deri fabrikalarında işçilerin birliğini sağlamak için sendikalaşma mücadelelerine katılıyorduk. Örgütlenme hakkımızı tanımak istemeyen patronlar tarafından işten atıldığımız için sıkça direnişler örgütlüyorduk. Genç bir deri işçisi iken yaşadığım grev ve direnişler bana çok şey öğretti. Örgütlü olduğumuzda ne kadar güçlü olduğumuzu ve neleri başarabileceğimizi yaşayarak öğrendim.

Bizler İzmir’de bir deri fabrikasında sendikalaşma mücadelesi verdiğimiz için işten atıldık. **Fabrika içinde 6 ay süren bir direnişimiz oldu.** O altı ay boyunca her gün disiplinli bir şekilde direnişimizi ilk günün heyecanıyla sürdürdük. Ve sonunda kazandık. Sendikalı olarak yeniden işbaşı yaptık. Bu nasıl oldu? Birincisi, işçilerin direngenliği, mücadelesi ve öğrenme arzusu henüz tam anlamıyla yok olmamıştı. İkincisi, **işyerinde direnişten iki sene önce kurduğumuz beş kişilik bir komite vardı. Her bölümde bir alt komitemiz vardı.** Sendika işyerine girdikten yıllar sonra bile ne patron ne de adamları komitede kimlerin olduğunu öğrenebilmiş. **Öncelikle direniş ve işten atılma olasılığını daima aklımızda tutarak fabrika içinde işçiler arasında bir fon oluşturmuştuk.** Fonu ilk oluşturduğumuzda,

katkı yapan işçi sayısı çok azdı. Gittikçe fona katkı yapan işçi sayısı çoğaldı, sonunda her bölüm kendi içinde toplamaya başlamıştı. Hatta patron ve adamları örgütlediğimizi anlamasın diye her bölüm kendi içinde “gün” yapıyormuş gibi topluyordu fonu. Bu fonu oluşturmak hiç kolay olmamıştı. Ama 6 ay süren direnişimiz boyunca oluşturduğumuz fonun ne kadar önemli olduğunu hepimiz yaşayarak görmüştük. Bugün ise direniş yerlerinde işçilerle yaptığım sohbetlerde direniş veya grev öncesinde böyle bir hazırlık yapılmadığını görüyorum. Hatta çoğu durumda işçiler fon ve komitenin ne olduğunu bilmeden direniş başlatıyorlar.

İşyerimize sendikanın yetki alabileceğine dair belge gele kadar bizim sendikaya üye olduğumuzu ne patron ne de adamları öğrenebilmiş. İşyerinin postalarını kontrol ederek yetki belgesini almış ve 6 gün sonra patronumuzun masasına bırakarak itiraz etmesi için gerekli yasal sürenin geçmesini sağlamıştık. 500 işçinin çalıştığı fabrikada, sendikaya üye olmayanlar, işçilerin güvenmediği 9 işçi, ustabaşları ve şeflerdi. İki yıl süren sendikalaşma mücadelemizi son anda öğrenen patron çılgına dönmüştü. Patron sendikayla anlaşmayı kabul etmedi. Direniş kararı almıştık. Direnişi 6 ay boyunca fabrikanın içinde sürdürdük. Bu süre boyunca fabrikadan bir tek iğne bile çıkmasına izin vermedik. 6 ayın sonunda patron sendikayla görüşmeyi kabul etmişti. Ama bir şartı vardı. İşçileri örgütlediklerini tahmin ettiği 3 işçiyi işe geri almayacağını söyledi. Ben de işe geri alınmayan bu 3 işçiden biriydim. Biz de fabrikanın ön bahçesinde çadır kurarak direnişi sürdürüyorduk. Artık sendika işyerine girmişti. İşçilerin ve sendikanın da bazı şartları vardı ve bunlar toplu sözleşmeye yansıtılacaktı. Toplu sözleşmenin ilk maddesini atılan işçilerin geri alınması olarak belirlemiştik. Bu madde kabul edilmeden ikinci maddeye geçilmeyecekti. 6 aydır çalışmayan makinelerin şalterleri açılmıştı ama bütün işçiler üretime başlamak için ilk maddenin kabul edilmesini bekliyordu. Biz işe alınmayan 3 işçi, işyerinin ön bahçesine kurduğumuz direniş çadırında gece gündüz direnişimizi sürdürüyorduk. Üretimin artık bir an önce başlamasını isteyen patron 29 gün sonra bizi de işe geri almayı kabul etmişti. Bugün yaşanan grev ve direnişlerde ne yazık ki bizim o zaman yaşadığımız benzer örnekler henüz yok. Bugün de daha en başından grev ve direnişlerin uzun sürebileceği göze alınarak mücadele yürütülmelidir.

Direnişte edindiğimiz deneyimlerden biri de disiplinin hayati derecede önemli olduğuydu. **Hastamız olduğunda, birimize bir şey olduğunda direniş yerindeki ko-**

mitemizden izin alıyorduk. Evlerimize haftada bir gün banyo ve benzeri ihtiyaçlarımız için nöbetleşe gidiyor, bu haller dışında devamsızlık yapmıyorduk. Direnişin ilk günlerinde ailelerimizin çoğu direniş yerine gelmiyordu. Hatta benim annem direnişin ilk günlerinde “oğlum sen gitme, bırak başkaları gitsin” diyordu. **Direnişin ilerleyen günlerinde ailelerimizi bilinçlendirdik. Artık ailelerimiz de gece gündüz bizim yanımızda oluyorlardı.**

Her direnişçi işçinin **basın-yayın, aile, eğitim, temizlik, güvenlik komitelerimizde** ve nöbet çizelgemizde bir sorumluluğu ve görevi vardı. Bu işleri üstlenen arkadaşlarımız başlarda deneyimsiz olsalar da sonradan çabucak deneyim kazandılar ve kendilerini geliştirdiler. Böylece direnişçi yaymak, anlatmak ve destek toplamak için elimiz güçlenmiş oldu. **Güvenlik komitemiz birkaç kez olası saldırıları önceden haber alarak, önlem almamızı sağla-**

dı. Bugün yaşanan direniş ve grevlerde işler sadece bir komitenin üzerine kalıyor. Diğer işçiler hiçbir sorumluluk almıyorlar. Böylece sabahtan akşama kadar boş oturmanın, hiçbir iş yapmamanın verdiği ruh haline giriyorlar. Oysaki grev ve direniş yerleri bizim için okul olmalıdır. Okuma saatleri, işçi tiyatrosu gibi eğitici faaliyetler düzenlenmelidir.

Birkaç yıl sonra başka bir deri fabrikasında işe başladığımda patron bana daha önce hangi fabrikada çalıştığımı sormuştu. Ben de söylemiştim. Patron “ama o fabrikada sendika var. Benim fabrikamda sendika yok, ne yapacaksınız” diye sormuştu. Ben de “sendikayı bu fabrikaya da sokacağız” demiştim. Dediğimi de yapmıştım. Çünkü yaşadığım deneyimden çok şey öğrenmiştim. Fabrikalarda patronlar için çalışırken farkına varmadığımız her şeyi kendi okulumuzda, grev ve direniş yerinde öğrenmek mümkündür. Yeter ki işçi disiplinini bu okullara taşıyabilelim. ■

Deri Sanayiinde Sözleşme Görüşmeleri

■ Aydınli'dan bir deri işçisi

Deri işçilerinin sözleşme dönemi başladı. Bu süreçte genel olarak mücadelenin eksikliğine, örgütlülüğün zayıflığına ve yaşadıkları olumsuz tecrübelerden ders çıkarmamış olan eski işçilere rağmen, biz genç deri işçileri, **geçmiş deneyimlerden ders çıkarıp tabandan yürüteceğimiz militan bir mücadeleyle bu sözleşme sürecini işçilerin lehine sonuçlandırabiliriz.**

Patronlar, bu kriz ve sözleşme dönemine işçilerin tersine çok daha örgütlü girdiler. Sözleşme öncesi yaptıkları saldırılarla her fabrikanın nabzını yoklayıp işçileri iyi kolladılar. Özyüksel Deri'de patron kendi lehine şu seçenekleri sunuyor: Ya işçi çıkarırım ve bazı sosyal haklarınızdan taviz verirsiniz ya da çıkış girişi yaptırırım. İşçiler önce kararlı bir tepki gösterecekler de krizin yol açtığı olumsuz koşullar onları da belirledi. Önümüzdeki sözleşmede kabul edilen sosyal haklardan yararlanacaklarına dair “protokol” imzalayıp, çıkış girişi kabul ettiler. Benzer mesele Yıldız Deri'de de gündemde. Akko Deri'de de patronun el değiştirmesi sonucunda işçilere giriş çıkış yaptırıldı ve tazminatları taksite bölünüp bir ay sonra işçilere işbaşı yapmaları için gün verildi. Geri döndüklerinde işçiler şu sorunlarla karşılaştılar: 6 aylık bir sözleşme ve asgari ücret.

Deri-İş sendikasının örgütlü olduğu önemli firmalardan Kopuzlar Deri'de 17 kişiyi işten çıkartacağını ya da fabrikayı kapatacağını söyleyen patron, 14 sendikacı işçiyi işten çıkardı. **Patronlar bir yandan bu saldırıları yaparlarken bir yandan da stoklarını dolduruyorlar.** Yani olası bir grev durumunda ya da işçi çıkarıldıklarında elleri rahat olacak.

Biz deri işçilerinin hem kendimize hem de kazanılmış haklarımıza ve örgütlülüğümüze yapılan bu saldırılara karşı uyanıklığı elden bırakmaması gerekiyor. Yaşananlara tepkili olan genç deri işçilerinin tabandan yükselteceği mücadeleyle saldırıları püskürtebilir. Bu kriz süreci işçileri daha fazla mücadeleye itecektir. Biz işçiler kişisel çıkarlarımızdan ziyade sınıf çıkarlarımız için mücadeleyi ortaklaştırsak patronlardan istediğimiz hakları alırız. Artık kaybedeceğimiz bir şey kalmadı. Kriz öncesi “buradan çıkar başka bir yerde iş buluruz” diyorduk, şimdi öyle bir “şansımız” da yok. Gün dayanışma günüdür, gün mücadele günüdür. **Ya bu yaşananlara bir dur diyebilmek için örgütlenmenin yollarını arayacağız ya da bize tokat atan patronlara diğer yanağımızı çevireceğiz.**

Sinter ve Gürsaş Direnişçileriyle 100. Gün Dayanışması!

Kışın karı, soğuğu ve yağmuruna rağmen sendikalaşan ve direnişlerini sürdüren Sinter Metal ve Gürsaş işçilerini, mücadelelerinin 100. gününde, **Birleşik Metal-İş sendikasıyla birlikte düzenlediğimiz dayanışma etkinliği** ile selamladık. Direniş yerinde düzenlediğimiz etkinliğe direnişçi işçilerin yanı sıra, **ATV-Sabah grevcileri, Meha Tekstil işçileri**, Birleşik Metal-İş yöneticileri ve UID-DER'li işçiler de katıldılar.

Etkinlik öncesinde söz alan grevdeki ATV-Sabah işçisi, Sinter ve Gürsaş direnişçi işçilerini selamlayarak, **“hakkımızı aradık ve işten atıldık, sorunlarımız aynı, biz haklıyız ve örgütlenmeliyiz, birlikte hareket edersek kazanacağız”** dedi. Meha Tekstil işçisi de yaptığı konuşmada **“çadırda sürdürdüğümüz direnişten geldik, bizler de sizler gibi aynı durumdayız, işten atılan işçiler birlik olmalı”** diyerek birlikte mücadelenin önemini vurguladı.

Türkiye İşçi Sınıfına Selam şiirinin dizeleriyle başlayan dayanışma etkinliğimizde ilk olarak BMİS Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu bir konuşma yaptı: **“İnatla ve inançla sürdürdüğümüz direnişte karı kışı geri bıraktık. Önümüz bahar, demek ki bundan sonra gelecek 100 gün kolay geçecek.”** Sinter patronunu uyararak Serdaroğlu **“zannetmesin ki yaptığı işlerden haberdar değil, rüyasında dahi onu takip ediyoruz, işvereni uyarıyoruz, sendikayı fabrikaya bir an önce davet etsin, aksi takdirde hukuksal olarak büyük darbe yiyecektir”** dedi. Serdaroğlu son olarak 100. günün işverenin **“kutlamadan ziyade bir mesaj”** olarak algılanması gerektiğini söyledi.

Sendika başkanının ardından etkinliği düzenleyen derneğimiz adına konuşan temsilcimiz, **“UID-DER grev ve direnişlerden mayalandı. Sendikalarda, grev ve direnişlerde yaptığımız çalışmalarla gücümüzü büyüttük”** dedi. Grev ve direnişlerin **“sınıf mücadelesinin geneline yayılması”** gerektiğini vurgulayan temsilcimiz, dünyanın çeşitli ülkelerinde süren grev ve direnişlerin önemine değindi. Sadece Sinter ve Gürsaş işçilerinden değil Fransa'daki,

Mısır'daki, İtalya'daki, Yunanistan'daki, İran'daki mücadelelerden de öğrendiğimize işaret ederek, tüm işçileri UID-DER'in sürdürdüğü çalışmalara davet etmekten **“onur duyduğumuzu”** söyleyerek konuşmasına son verdi.

Sinter ve Gürsaş işçileriyle dayanışma etkinliğimiz **UID-DER Tiyatro Kulübüncü** hazırlanan **“Hamdolsun Örgütlüydük”** adlı tiyatro oyunu ile devam etti. Bir işçi ailesinin gözünden krizi ve mücadeleyi anlatan oyun, işçilerin kahkahaları ve **“İşçiyiz Haklıyız, Hamdolsun Örgütlüydük”** sloganları ile son buldu.

Kapitalist sömürünün ve emperyalist savaşların teşhir edildiği dayanışma etkinliğimiz, **UID-DER işçi korosunun ve şiir topluluğunun** hazırladığı, işçi mücadelelerinden doğup bugüne ulaşan marşlarımız, türkülerimiz ve şiirlerimizle devam etti. Direnmenin, mücadele etmenin ve kazanmanın onurlu mücadelesini anlatan marşlar, türküler, şiirler hep beraber okundu ve coşkuyla dinlendi. Halayların çekildiği sırada coşku daha da arttı.

Katılan ve emeği geçen tüm işçilere ve Birleşik Metal-İş sendikasına teşekkürün ardından tüm işçilerin **19 Nisanda düzenleyeceğimiz 1 Mayıs Şenliğine** davet edilmesiyse sonlanan 100. gün dayanışma etkinliğimiz hep beraber haykırdığımız sloganlarımızla noktalandı. Direniş boyunca her günün sonunda yaptıkları gibi o gün de işçiler, fabrikanın kapısında patrona, **“Direne Direne Kazanacağız!”**, **“Sinter İşçisi Yalnız Değildir!”**, **“İşgal, Grev, Direniş!”**, **“Yaşasın Sınıf Dayanışması!”** sloganlarıyla, yılmayacaklarını, kazanana kadar mücadeleye devam edeceklerini haykırdılar. Gerek etkinliği düzenleyen gerekse de destek amacıyla orada bulunan biz UID-DER'li işçiler de, akşama kadar direniş alanında kalarak Sinter işçilerinin sesine ses kattık ve fabrikanın kapısında, patrona karşı direniş sloganlarını hep birlikte haykırdık.

Birleşen İşçiler Yenilmezler!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Meha Direnişçileriyle İşçi Dayanışması

Gazi Mahallesinden ÜİD-DER'li işçiler olarak Meha direnişçilerini ziyaret ettik. Sloganlarımızla gittiğimiz direniş yerinde Meha direnişçilerinin alkışları ve sloganlarıyla karşılandık. Soğuğa, parasızlığa, zor koşullara aldırış etmeksizin direnişlerini kararlılıkla sürdüren Meha işçileri bize direniş boyunca edindikleri deneyimleri aktardılar.

Meha işçileri değişik eylem biçimleri geliştirmişlerdi. LC Waikiki mağazalarına alış-veriş yapmak üzere girip rafları boşaltan Meha işçileri, ürünleri kasaya getirdikten sonra, ödeyecek paraları olmadığını, çünkü LC Waikiki ve Meha patronunun alacaklarını vermediğini söyleyerek mağazayı terk ediyorlar. Hem rafları boşaltan mağazada alış-veriş yapılması bir süreliğine de olsa aksıyor hem de diğer müşterilere ve çalışanlara patronların tutumu teşhir ediliyor. **Günde ortalama 11 saat çalıştırılan Meha işçilerinin, aylardır karşılığı ödenmeyen fazla mesailerle ürettikleri giysileri alacak paraları yok!**

Meha direniş çevredekilerde diğer fabrikalarda çalışan işçileri de etkiliyor. İş çıkışlarında ve öğle tatillerinde direniş ça-

dırını ziyarete gelen işçiler, kendi işyerlerinde yaşadıkları sorunları direnişteki Meha işçileri ile paylaşıp yol göstermelerini istiyorlar.

Derneğimiz adına konuşan temsilcimiz, Meha işçisinin kazanmasının işçi sınıfının kazanımı olacağını, tüm işçi mücadelelerinin yanında olduğumuzu, Meha işçisinin mücadelesinin herkes için örnek oluşturacağını söyledi. Temsilcimiz konuşmasını **“yaşamını emeğiyle sürdüren her onurlu insan için bu direniş sahiplenmek görevdir, biz Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği olarak onurlu direnişinizi destekliyoruz”** sözleriyle sona erdirdi. ■

E-Kart'ta Sendikalı Çalışmak İçin Grevdeyiz!

■ E-Kart grevcileri

16 Haziran 2008'den bu yana devam eden grevimizde bugün 294. gün dolmasına rağmen işveren yasaları göz ardı ederek toplu sözleşmeye oturmamaktadır. Unutulmamalıdır ki E-Kart'taki grevin başlama ve hâlâ devam etme sebebi sözleşmenin bazı maddelerinde anlaşılabilmesi değil, sendikamızın yetki almış olmasına rağmen işverenin sendikayı tanımamasıdır.

Sendikamıza üye olan veya olmayan arkadaşlarımız bilmelidirler ki, örgütlenmeden, mücadele etmeden biz işçiler sesimizi duyuramayız. Haklarımız için mücadele etmezsek kaderimiz işverenin iki dudağı arasında çıkacak kelimelere bağlı kalacaktır. Çalışma koşullarının gittikçe kötüye gittiği ülkemizde ve işyerimizde sendikalı olma hakkımızın en doğal anayasal hakkımız olduğunu, bu hakkı kullanmak için girişilen örgütlenme mücadelelerinin hiçbir koşulda suç olmadığını ve böyle gösterilemeyeceğini, aksine bu gibi örgütlenme çalışmalarının engellenmeye çalışılmasının dahi, anayasal bir hakkın kullanımını engellemeye çalışmak kapsamında suç olduğunu, çalışan E-Kart işçilerinin bilmesi gerekmektedir.

Bu kavga sadece kapıdaki GREV yazısı ve greve çıkan sendikalı arkadaşlarla sınırlı değildir. Bu kavga ekmek kavgasıdır, bu kavga haklarımızı koruma ve geliştirme kavgasıdır, bu kavga onurlu insan onurlu işçi kavgasıdır. Ve onurlu E-Kart işçisi mutlaka kazanacaktır. Sendikamız Basın-İş eninde sonunda E-Kart'ta tanınacak ve toplu sözleşmeye oturulacaktır.

Sendikana üye ol, sahip çık, denetle! ■

Procter&Gamble Grevi Anlaşmayla Sona Erdi

Gebze Organize Sanayi Bölgesindeki Procter&Gamble fabrikasında 37 gündür devam eden grev sona erdi. DİSK'e bağlı Tümka-İş'in örgütlü bulunduğu Procter&Gamble'da toplu sözleşme sürecinin tıkanması nedeniyle greve çıkmıştı. 37 gün süren mücadele sonunda yapılan görüşmede tarafların anlaşmaya varmasıyla grev sona erdi. İmzalanan anlaşmaya göre birinci yıl ücretlerde %3,9 artış, ikinci yılın 6'şar aylık dönemlerinde ise enflasyon oranında artış yapılacaktır. Kıdem, ihbar, gece zammı ve teşvik primlerinde de artış sağlandı. Ayrıca işbaşı yapılmasıyla birlikte işçilere bir defaya mahsus 1250 TL ekstra ödeme yapılacaktır.

Şu anda GOSB bölgesinde E-Kart grevi devam etmekte. Grev ve direnişlerle dayanışmanın önemi her geçen gün daha da artıyor. 37 günlük grevleri boyunca ÜİD-DER'in de aralarında bulunduğu emekten yana örgütler ve sendikaların dayanışma ziyaretleri gerçekleştirmesi grevci işçi arkadaşlarımıza moral olmuştu. Şimdi diğer grevci işçiler, tüm sınıf kardeşlerinin yanı sıra, sınıf dayanışmasının önemini bizzat yaşayarak gören Procter&Gamble işçilerinden de destek bekliyorlar. ■

Mersin Limanında Direniş Var!

■ Mersin'den ÜİD-DER'li bir öğrenci

Mersin limanında Akan-Sel işçilerinin başlattığı direniş devam ediyor. 20 işçinin daha işten atılmasıyla, işten atılanların sayısı 122'ye ulaştı. 30 Martta işe iade ve işkolu davalarının 2. duruşması yapıldı. İşkolu davası kazanıldı, işe iade davası ise Mayıs ayına ertelendi. Yaşanan bu sürecin ardından seçimler yoğun gündem oluşturdu ve seçimlerin ardından sermayedarların ve düzen partilerinin gerçek yüzü bir kez daha açığa çıktı.

İşçilerin anlatımlarına göre, 2 Nisanda Akan-Sel patronu Volkan Hakan, iki adamıyla birlikte direniş alanına selam vererek girdi. Direniş alanına terk etmeleri ve bu sürece son vermeleri için, cebindeki silahla işçileri tehdit etti. Yanındakilerden birisi, "Akan-Sel'le uğraşan karşısında beni bulur" diyerek tehditleri devam ettirdi. İşçiler birleşerek patronu ve yanındakileri dövdüler ve direnişi silahla basan patron hakkında Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda buldular. **3 Nisanda Akan-Sel işçileri eşleriyle, çocuklarıyla, çalışan arkadaşlarıyla, öğle yemeği saatinde davullu zurnalı bir eylem gerçekleştirdiler.**

Dayanışma ruhunu ve coşkularını tüm liman çalışanlarına gösterdiler. Limanın A kapısında Emek ve Demokrasi Platformu, sendika başkanları ve Mersin Üniversitesi öğrencilerinin de katılımıyla bir basın açıklamasını okuyarak yaşanan olayları kınadılar.

Bu arada patronun, çalışan işçileri "size bedava mont, ayakkabı vereceğim" diyerek bir odada topladığı ve şiddet uyguladığı ortaya çıktı. Patronun baskısıyla belediye de işçilere artık öğle yemeği vermeyeceğini açıkladı. Bunun üzerine işçiler sendika başkanlarıyla Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk'ü ziyarete gittiler. Çevik Kuvvet ise direniş çadırını ve çay ocağını kaldıracığını söyledi.

Bir kez daha görülüyor ki, konu birleşen işçiler olunca, polisinden adalet sistemine, belediyesinden patronuna tüm sistem unsurları da bunun karşısında çarçabuk birleşiyorlar. Ama bizler de bir aradayız. Çalışan, atılan, çocuk, eş, öğrenci aynı halayda, aynı sınıfta, aynı barikattayız! ■

ATV-SABAH Grevi Devam Ediyor

ATV-Sabah grevinin 51. gününde grevciler Beyoğlu İstiklal Caddesi üzerinde 7. yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. 4 Nisan Cumartesi günü Saat 19'da başlayan yürüyüşe, direnişlerini sürdüren Sinter Metal ve Meha Tekstil işçileri de katıldılar.

Grevin gün be gün akışını özetleyen, greve destek yazılarının ve gündemdeki işçi mücadelelerinin yer aldığı haftalık "Grev" gazetesi yürüyüş boyunca dağıtıldı. ATV-Sabah grevcileri yürüyüş sonunda yaptıkları basın açıklamasında 10 kişi ile başladıkları grevde **sınıf dayanışması sayesinde umutlarının ve inançlarının gün be gün arttığını, artık sadece kendileri için değil dayanışma gösteren emekçiler için de direnmek zorunda olduklarını dile getirdiler.** Grevlerine destek veren herkese şöyle sesleniyordu ATV-Sabah grevcileri: "Desteklerinizden aldığımız güç patrona kâbus oluyor. Bugün Sinter, Meha direnişçileri ile birlikteyiz. Yarın aramıza başka emekçiler de katılacak. Bu kâbusu tüm patronlar görecek. Birleşe birleşe çoğalacağız, güçleneceğiz. **Ve elbette kazanacağız.**"

Hollanda Gazeteciler Sendikası adına konuşan bir basın işçisi ise, dünyanın her yerinde basın çalışanlarına dönük hak gasplarının arttığını, editoryal bağımsızlığın önemli bir sorun olduğunu belirterek, Hollanda'da 90 bin basın işçisinin sendikada örgütlü olduğunu, kendilerinin ATV-Sabah grevcileriyle her türlü dayanışmaya hazır olduklarını vurguladı. ■

Manisa'da "Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz" Mitingi

■ Akhisar'dan bir işçi

Kapitalizmin krizinin giderek derinleşmesi ve sermaye sınıfının işçi sınıfına saldırılarının artması ile birlikte dünyanın dört bir yanı, grevlere ve mitinglere tanık oluyor. Krizin bedelini ödemek istemeyen işçi sınıfı giderek toparlanıyor ve ölü toprağını üstünden atmaya başlıyor. Bunun son örneği, KESK Manisa Şubeler Platformu'nun 14 Martta düzenlediği **"Krizin Bedelini Ödemeyeceğiz; İşsizliğe, Yoksulluğa, Zamlara Karşı, Emek ve Demokrasi Mitingi"** oldu.

Manisa Öğretmen Evi'nin önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişi, "Sağlık Hakkı Satılmaz!", "ABD Ortadoğu'dan Defol!", **"Yaşasın Halkların Kardeşliği!"**, "Savaşa Değil Eğitime Bütçe!", **"Sadaka Değil İş İstiyoruz!"** sloganlarını atarak miting alanı olarak belirlenen Cumhuriyet Meydanı'na ilerledi. Mitinge katılan Eğitim-Sen'li, SES'li, Emekli-Sen'li, BES'li, DİSK'li işçiler ve çeşitli siyasi parti ve çevreler, soğuk havaya ve yağın yağmura aldırış etmeden heyecan ve enerjilerini korudular. Yürüyüş yapan işçilere çevredeki insanlar da alkışlarıyla destek verdiler. Sendika başkanlarının konuşmalarının ardından Grup Anadolu'nun müzikleri ile halaylar çekilerek miting sona erdi. ■

Avrupa'da G-20 Karşıtı Eylemler

Londra'nın merkezinde G-20 karşıtları polisle çatıştı. Eylemler sırasında polis bir kişiyi öldürdü ve yaklaşık 63 kişiyi tutukladı. Gösterilerin hedefinde özellikle banka ve finans kuruluşları vardı. İşçi ve emekçiler sermaye hükümetlerinin banka kurtarma planlarını protesto ediyor, bu amaçla kullanılan paraların istihdam yaratmak ya da sosyal güvenlik ağını genişletmek için kullanılmamasını eleştiriyor. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen protestocuların

ellerinde taşıdıkları pankartlarda, "Bankalardan nefret ediyoruz", "İnsanlar kârdan önce gelir", "Irak ve Afganistan'dan çıkın" gibi sloganlar yer aldı.

Yunanistan'da binlerce işçi Londra'da yapılan G-20 toplantısını protesto etti. Kamu ve özel sektörde örgütlü olan iki ana sendikanın ortak düzenlediği grev, Yunanistan'da hayatı felce uğrattı. Bir günlük genel grev uluslararası ekonomik krizin faturasını işçi sınıfının sırtına yıkmaya çalışan sağcı hükümeti he-

def aldı. Yunanistan'da iç ve dış hat uçuşları iptal edildi. Ülke genelinde kara ve deniz taşımacılığı yapılmadı. Belediye otobüsleri yalnızca yürüyüş alanlarına insanları taşımak için çalıştı. Öğretmenler, bankacılar, sağlık çalışanları, kamu çalışanları işe gitmediler. Gazeteciler Sendikası tarafından bir gün boyunca karartma eylemi yapıldı.

"Krizinizin faturasını ödemeyeceğiz!" diyen on binlerce işçi, Almanya'da da 29 Martta kitlesel eylemler düzenledi. Berlin'de yaklaşık 15 bin, finans sektörünün merkezi olan Frankfurt'ta ise 20 bin işçi yürüdü. Londra'da yapılacak G-20 toplantısı öncesinde işçiler Alman hükümetinin politikalarını protesto ettiler. Alman hükümeti krizin faturasını işçi sınıfının omuzlarına yıkma planlarını uygularken, diğer taraftan da batık bankaları kurtarmak için fon ayırmaya devam ediyor. Frankfurt ve Berlin'deki mitinglerde göstericiler dövizlerinde, pankartlarında ve sloganlarında bu duruma öfke kustular. Krizin faturasını ödemeyeceğiz diyen işçiler, "Bankalara milyarlar, yöneticilere milyonlar, yoksulluk ve işsizlik bize!" yazılı dövizler taşıdılar. ■

Kanada: Otomotiv İşçilerinden Fabrika İşgali

Windsor'daki otomotiv parçaları üreten Aradco fabrikası, 17 Mart akşamı işçilerce işgal edildi. 19 Martta yüzlerce işçi, içerideki işçilerle dayanışmak üzere fabrika önünde eylem yaptı. Aradco fabrikasının 90 işçisi, ana firma Catalina'nın, işçilerin kıdem tazminatlarını, izin paralarını ve diğer haklarını ödemediği için fabrikayı kapatıp işçileri işten atmasından 1 hafta sonra, fabrikanın kontrolünü ele aldı. Bu mücadele, 220 bin kişinin yaşadığı bir ağır sanayi kenti olan Windsor'da işçiler arasında geniş yankı uyandırdı. İşgalin ertesi günü fabrika önünde gerçekleşen yürüyüşe 500'den fazla işçi katıldı. Eyleme Chrysler'in kapatılması düşünülen başka bir fabrikasının işçileri de destek verdi.

Chrysler işgalden bir gün önce işçilerin kuşatmasını kaldırmak üzere işçilere 205 bin dolar teklif etmişti. Sendika işçilere, bu teklifin makul olduğunu, daha iyi koşullarda anlaşma sağlanamayacağını telkin etmişti. Sendikanın bu uzlaşmacı tutumuna rağmen, yapılan oylamada işçilerin %64'ü böyle bir anlaşmayı reddetti. İşgalci işçiler, haklarını elde edebilmek için fabrikanın mal varlığını ele geçirmenin zorunluluk olduğunu, aksi takdirde aldatılacaklarını biliyorlardı. Çünkü şirket iflas ettiğini ilan ederse, bankalar ve diğer finansörler firmanın mal varlığına el koyacaktı. Mücadeleye devam diyen işçilerin kararlılıkları Chrysler'e

geri adım attırdı ve daha önceki teklifini iki kat arttırarak işçilere 400 bin dolar vermeye razı geldi. Bunun üzerine işçiler işgale son verdiler. ■

İtalya: Yüz Binlerce İşçi Roma'yı Kızılaştırdı

4 Nisan Cumartesi günü İtalya'da faşizme karşı devrimci direnişin simgesi olan "Çav Bella" şarkısını söylediler. İtalyan işçi sınıfının şanlı mücadelesi tarihi içerisinde çıkan bu şarkının günümüz işçi kuşaklarınınca, kızılbaşan Roma caddelerinde söylenmesi anlamlıydı. İşçiler gösteri boyunca haykırdıkları sloganlarla, hükümetin işçi ücretlerinden yaptığı kesintilere "hayır" derken, krizin faturasını, krizin asıl sorumlularının, yani sermaye sınıfının ödemesi gerektiğini vurguladılar. ■

Amerikalılar “Kurtarma Planlarını” Protesto Etiler

Yüzlerce gösterici 3 Nisan günü, Wall Street yakınında, Amerikan hükümetinin batık bankaları ve şirketleri kurtarma planlarını protesto etti. İşçi sendikaları, sağlık çalışanları ve savaş karşıtları, “İşsizleri Kurtarın”, “Artık Savaşa ve Wall Street’e \$ yatırmayın” dövizleriyle yürüyerek “daha fazla istihdam yaratın” taleplerini yükselttiler. Yüzlerce protestocu Wall Street’ten geçerken “krizden kurtarma, hapse yolla” sloganlarını atarak tepkilerini gösterdiler. İşçiler borçlarının ertelenmesini, ev kredilerindeki ipotek kararlarının kaldırılmasını ve işsizliği önleyecek yeni bir programın hazırlanmasını istiyorlar.

Amerika’da resmi rakamlara göre %8,5 ile son 25 yılın en yüksek işsizlik oranı yaşanıyor. Yalnızca Mart ayında 663 bin işçi işten atıldı. ■

Fransız İşçilerden Rehin Alma Eylemleri

Fransız işçileri ekonomik krizin bedelini işçilere ödettirmeye çalışan patronları rehin alma eylemlerini gelenekleştirmeye başladılar. Bu rehin eylemi Fransa’da son günlerde 3. kez gerçekleşiyor. Bu ayın başında Sony patronunun rehin alınmasının ardından, geçtiğimiz hafta da 3M işçileri ve Caterpillar işçileri şirket yöneticilerini rehin aldılar.

Fransa’da Sony işçileri, fabrikanın kapatılacağını açıklanmasının ardından giriş kapısını tomruklarla kapatarak fabrikanın CEO’su Serge Foucher’i ve insan kaynakları müdürünü rehin aldılar. Serge Foucher, gelecek ay kapatılacak fabrikadaki 300’den fazla işçiye sözde nezaket ziyaretinde bulunmuştu. Ancak işçiler bu ziyareti “nezaketle” karşılamadılar ve bu “nazik” bayı rehin alıp fabrikanın girişine bariyer kurdular. İşçilerin elinden polislin fabrikaya gelmesiyle kurtulabilen yöneticiler 11 Mart gecesini fabrikada geçirdiler.

Fransız işçiler Grenoble’deki Caterpillar fabrikasında da dört yöneticiyi 31 Martta rehin aldılar ve serbest bırakmayı reddettiler. Caterpillar fabrikası yapı malzemeleri üretiyor. Fransa’da bulunan iki fabrikada 733 işçi işten çıkartıldı. CGT sendikası temsilcisi Pierre Piccarella, “Patronlar kâr ettiklerinde bizi kâr ortağı yapmadılar ve şimdi biz, işçiler için faydalı yolu bulmaya çalışıyoruz” açıklamasını yaptı. Rehin alma eyleminin ardından 1 Nisanda Fransız başbakanı Sarkozy işçilerle görüşmeyi kabul etti. Caterpillar yönetimi ise işten çıkartmaların haklı gerekçelerle yapıldığını söyleyerek kendini savunmaya çalışıyor. Şirket, Ocak ayında, ekonomik kriz devam ederse dünya çapında 20 bin işçiyi çıkaracağını açıklamıştı. ■

1 Milyondan Fazla İşçi Paris Sokaklarında

Fransa’da 19 Martta 1 milyondan fazla işçi Sarkozy hükümetinin ekonomik kriz politikalarını protesto etmek üzere sokaklara döküldü. Değişik kent ve bölgelerde aynı gün 200 kadar protesto gösterisi yapılırken, Paris’te 300 bin kişi sokaktaydı. Demiryolu taşımacılığı ülke çapında dururken, okullar, hastaneler ve posta hizmetleri de grevden etkilendi. Kamuoyu anketleri halkın %75’inin Sarkozy hükümetine karşı düzenlenen grev ve gösterileri desteklediğini gösteriyor.

29 Ocakta düzenlenen dev gösterilere 2,5 milyon kişi katılmış, bu gösteriler üzerine hükümet 2,6 milyon avroluk bir sosyal yardım paketi hazırlamak durumunda kalmıştı. Fransa’da ekonomik kriz 2 milyon işçinin işten atılmasına yol açarken işsizlik oranı %8’in üzerine çıktı. Bu yıl içerisinde 350 bin işçinin daha işini kaybetmesi bekleniyor. Bu seferki grev ve gösteriler, asgari ücretin yükseltilmesi, zenginlerden alınan vergilerin artırılması ve kamu sektöründe çalışanların sayısını azaltmaya yönelik planların derhal yürürlükten kaldırılması talepleriyle gerçekleştirildi. ■

Bültenimizi Çağdaş Çorap İşçileriyle Buluşturduk

■ Esenler'den bir tekstil işçisi

İki vardiyalı olarak çalışan Çağdaş Çorap fabrikasında, 3-11 vardiyasından çıkan işçilere İşçi Dayanışması bültenimizi dağıttık. Dağıtım sırasında işçilerin yoğun ilgisiyle karşılaştık. Bizden aldığını arkadaşına verdiğini söyleyip tekrar alanlar, bir kaç tane daha alabilir miyim servisteki arkadaşlar da istiyor diyerek gelenler vardı. İşçi Dayanışması'nı Çağdaş Çorap işçileriyle birlikte dağıttık diyebilecek kadar büyük bir ilgi gördük.

Bülten verdiğim bir arkadaş tekrar geldi. Yine alabilir miyim servisteki arkadaşlar da istiyor dedi ve ben de onunla birlikte gittim. Servisin camından yan yana oturan iki kişiye bülten verdim. Biri geri verdi, biraz

şaşırdım, kendisi istedi sonra geri veriyor, neden ki diye geçirdim içimden. Sonra ona sordum, neden okumak istemiyorsun diye. Cevabı alınca çok mutlu oldum. **Elimde başka bülten kalmadığını fark etmiş, bu yüzden "onu başka arkadaşlara ver, biz kardeşiz, birlikte okuruz" demiş.** Yanımıza gelip isteyenler oldu, bittiği için veremedik. Okuduktan sonra birbirlerine vermelerini, tekrar geleceğimizi söyleyip ayrıldık.

Çağdaş Çorap'ta erkek işçiler kadın işçilerden önce paydos ediyor. Kadınlar çıktıkları gibi servislerine biniyor. **Gece vardiyasında yemek yok, evlerinden ekmek arası getiriyorlar.** Çay hiç yok, sıcak su var-

mış, bardaklarını ve çaylarını da evden getiriyorlarmış. İşyerine cep telefonu sokmak yasak, götüren güvenliğe bırakıyormuş. Burası cezaevinden de, benim çalıştığım işyerinden de beter dedim. Aklıma halimize şükredelim diyenler geldi. Ben şükretmeyi aklımdan bile geçirmediğim. **Halimiz şükretmeyi değil mücadele etmeyi gerektiriyor.** Çalıştığımız işyeri koşullarını değiştirecek olan da biz işçileriz. Biz UID-DER'li işçiler dünyayı istiyoruz ve alacağız! Bunu nasıl başarabileceğimizi öğreniyoruz ve öğretiyoruz. Yapmamız gereken, sabırla öğrenip, öğretip, örgütlenmek. ■

Sincan'da İşçi Dayanışması Engellenemez!

■ Sincan'dan UID-DER üyesi bir işçi

İşçi dayanışmasının bu ay 12. sayısı çıktı ve tam bir yıldır işçi dostlarımıza ulaşmaya devam ediyor. Bundan sonra da ulaşmaya devam edecek.

Bültenimizi işçi arkadaşlarımıza ulaştırmak için Sincan Organize Sanayi Bölgesi'ndeki Termikel fabrikasının önüne gittik. İşçi arkadaşlarımıza bültenimizi, derneğimizi tanıttık. Onlara yaşadıkları sorunları aslında sadece kendilerinin yaşamadığını anlatmaya çalıştık. İşçilerle konuştuğumuzu gören üretim müdürleri ise hemen bulunduğumuz yerde bitiverdi. Bize engel olmaya, organize sanayi bölgesinde böyle şeylerin dağıtılmasının yasal olmadığı yalanıyla işçileri korkutmaya çalıştılar, işçilerin elinden bültenlerin bir kısmını zorla geri aldılar. Hatta zor kullanarak fotoğraf makinemizi almaya kalktılar. Elbette buna izin vermedik.

İşte bir avuç asalak sürüsü! İşçilerin diğer fabrikalarda olanları öğrenmesine bile tahammül edemiyorlar. Çünkü **işçilerin birleştiğinde neler yapabileceğini onlar da gayet iyi biliyorlar.** Evet, onlar bültenimizden bile bu kadar korkuyorlar ama biz işçiler gücümüzün farkında değiliz. Yaşadığımız sorunlarımız ortaksa bunun çözümü de ortak. Biz işçiler bir araya gelmeli, omuz omuza vermeli, patronların içindeki korkuyu gerçeğe dönüştürmeliyiz. ■

Avcılar'da UID-DER Etkinliği

■ Beylikdüzü'nden bir işçi

"Kriz, Savaş ve İşsizlik" konulu İşçi Özeğitim etkinliğimizi Avcılar'daki Eğitim-Sen şubesinde yaptık. Sinevizyon gösterimi, sunum, şiir, müzik içerikli olan etkinliğimizde, aramızda ilk defa UID-DER etkinliğine katılan arkadaşlar da vardı.

Etkinlikte krizin biz işçiler için işsizlik, yoksulluk ve savaşlarda ölmek olduğu, geçmişte yaşanmış en büyük kriz olan 1929 krizi de vurgulanarak anlatıldı. Şu an içinde bulunduğumuz krizde de kapatılan, iflas eden, binlerce işçiyi işten atan, ücretsiz izne çıkararak dev şirketlerin, fabrikaların ve işyerlerinin örnekleri verildi. Buna paralel olarak, grevlerde, direnişlerde, işgallerde işçi kardeşlerimizin mücadeleyi yükseltmekte olduğu anlatıldı. "Krizin faturasına hayır" diyerek düzenlenen mitingleri, sunum ve sinevizyon eşliğinde tekrar hatırlayıp hep birlikte haykırdık: KRİZİN FATURASI PATRONLARA! Bu krizi işçiler değil patronlar yarattı, faturasını da onlar ödesin!

Etkinlikte krizin sadece bir ülkede değil dünyanın bütün ülkelerinde olduğu ve dünya işçi sınıfının içinde bulunduğu durum anlatılıyordu. Bugün patronlar sınıfı krizin faturasını işçi sınıfına ödettiriyor ve daha da ağır ödetmek için sinsi planlar hazırlıyor, alavereler dalavereler yapıp işçi sınıfını bölmek için her yolu deniyor. Ama çabası boş!

Sunum bittikten sonra hep birlikte halaylar çektik. Ben bu halayın adına işçi sınıfının yaşayacağı güzel günleri gösteren mutluluk halkası diyorum. İnsanın gerçekten mutlu olması için kesinlikle UID-DER'e gelmesi, hiç vakit kaybetmeden mücadeleye katılması gerekiyor. **Mücadele demek "MUTLULUK" demek.** ■

Yok Sayılan Bir Halk Yüz Binlerle Alanlardaydı

■ Beylikdüzü'nden bir işçi

Kürt halkının mücadele edip nice bedeller ödeyerek kazandığı bir gündür Newroz. Yıllardır ezilen, inkâr edilen, yok sayılan Kürt halkı var olduğunu yüz binlerle alanlarda bir kez daha kanıtladı.

Ben de ÜİD-DER'le birlikte alanlardaydım. Ben Türk kökenli bir işçiyim. ÜİD-DER sayesinde öğrendim ezilenin yanında olmak gerektiğini. ÜİD-DER'li işçiler bütün coşkumuzla haykırdık: **“Kurdara azadi”, “Kahrolsun ırkçılık”, “Kürtlere özgürlük”, “Yaşasın halkların kardeşliği”** diye. Kürsüde konuşulanları can kulağıyla dinleyen yüz binlerin giydiği kıyafet-

lerle çiçek bahçesine bezenen alanda halaylar çektik, zılgıtlar attık. Yedisinden yetmişine alanı dolduran bu halkı görmemek için kör, sağır, dilsiz değil ölü olmak gerekir. Kürsüde Kürtçe konuşmalar yapıldıkça yüzlerinde başka bir mutluluğun olduğunu gördüğümde insanın kendi dilini konuşmasının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım. Derneğimizin *İşçi Dayanışması* adlı bültenini Kürt arkadaşımın birliğinde işçi sınıfının bir parçası olan Kürt işçilere verirken, yaşasın halkların kardeşliği diyerek bazılarını Kürtçe bazılarını Türkçe derneğimizi tanıttık ve davet ettik.

Bugün Kürt halkını inkâr eden,

görmezden gelen devlet patronların devleti, biz işçilerin değil. Kendi egemenliklerini sürdürmek için Türk işçileri milliyetçilikle zehirleyip bize Kürtleri düşman belletmeye çalışıyorlar yıllardır. Biz işçilerin asıl düşmanı da patronlardır. Biz Türk işçilerine ve işçi sınıfına yakışan, milliyetçilik zehrinden kurtulmak, Kürt halkının ve ezilen bütün halkların yanında olmak ve asıl düşmanı görmektir. Tıpkı alanda sloganlarımızda haykırdığımız gibi:

“Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek!”

“Kendileri Yönetse Bütün Halklar Bir Olur!” ■

ÜİD-DER'in Mücadele Deneyimini Genç İşçilere Ulaştıralım!

■ Şifa Mahallesinden bir grup işçi

Merhaba ÜİD-DER'li işçi kardeşlerimiz. Bizlerin derneğimizle tanışmamıza vesile olan tüm işçi arkadaşlarımıza çok teşekkürler. Bizler Tuzla Şifa Mahallesi'nde oturan ve metal işkolunda çalışan bir grup genç işçiyiz. Düne kadar yaşadığımız haksızlıkların acılarını çekiyor ve bu sorunlara karşı ne yapacağımızı bileme-

menin çaresizliğini yaşıyorduk. Bugün ise ÜİD-DER'in Gebze temsilciliğinde her hafta sonu düzenlenen etkinliklere katılıyor ve işçilerin örgütlü olduğunda neleri başarabileceğini öğreniyoruz. Bununla da yetinmeyip derneğimizin Sinema Kulübünden beğenerek aldığımız filmleri, mahallemizde bir arkadaşımızın tamirci dükkânında hafta içi bir gün bir araya gelerek izliyoruz. Bunun yanı sıra mahallemizde oluşturduğumuz futbol takımıyla maçlar düzenliyor ve maç sonraları çaylar içip keyifli sohbetler ediyoruz. Çünkü biz biliyoruz ki, **birleşen işçileri hiçbir güç durduramaz.** ■

ÜİD-DER Ereğli'deydi

■ Ereğli'den ÜİD-DER üyesi bir işçi

Derneğimiz 11 Nisanda Zonguldak Ereğli'de “Krizin Faturası Patronlara” adıyla bir etkinlik düzenledi. Etkinliğe Zonguldak ve Ereğli'den çeşitli sektörlerden işçiler ve gençler katıldılar. Katılımcıların birçoğunun “yıllardır yaşamayı unuttuğumuz renkli ve coşkulu bir gündü” diyerek tarif ettikleri etkinliğimiz, slaytlar eşliğinde yapılan bir sunum ve tartışma bölümünden oluşuyordu. İlgili izlenen sunumun ardından yapılan tartışma kısmı da oldukça canlı geçti. Etkinliğimiz hep birlikte söylenen marşlar ve türkülerle sona erdi.

Derneğimizin etkinliklerinin Ereğli gibi sınıf mücadelesi geleneğine sahip bir işçi kentinde yapılmaya başlanması önemlidir. Amacımız, 90'lardan bu yana giderek unutulmuş mücadele geleneğini tekrar canlandırmak, örgütsüz ve dağınık durumdaki işçileri bir araya getirmektir. Ereğli'nin genç ve yaşlı işçi kuşaklarının, bu etkinlikte bir araya gelmiş olması da bu açıdan önemliydi. Geçmişin mücadele deneyimlerinin ve derslerinin genç kuşaklara aktarılması, örgütsüzlüğün kırılarak mücadeleciler işçiler yetiştirilmesi ancak bu çabalarla mümkün olacaktır. ■

Direnişin 100. Gününde Sinter ve Gürsaş İşçileriyle Söyleşi

Sinter ve Gürsaş işçileri direnişlerinin 100. gününü doldurdular. İşçiler, direnişlerinin 100. gününde UID-DER'in katkılarıyla yaptıkları bir etkinlikle direniş ateşini, direniş mücadelesini büyüttüler. Direnişin kendilerine neler kazandırdığını, neler yaşadıklarını ve neler öğrendiklerini işçilerle konuştuk.

UID-DER: 100 günden geriye dönüp baktığınızda sizce genel olarak neler iyi yapıldı ve neler eksik bırakıldı?

Birinci Sinter işçisi (direniş komitesinden): Bu 100 gün içinde iyi olan şey kapıda sıkı bir birlikteliği örmemiz oldu. Yağmur, kar ve soğuk demeden işverene gücümüzü gösterdik. Bu birbirimize verdiğimiz destekle oldu. Etraftan da bizlere destek geldi. Yakın uzak işçiler destekte bulundular. Tüm Türkiye sesimizi duydu. Eksik olarak, bazı arkadaşlarımızı birlikte tutamadık. Onlara anlatmaya devam ediyoruz. Tekrar onları kazanmaya çalışacağız. 380 kişi işten atıldı. Yok denecek kadar az işçi sendikayı biliyordu. Sendika nedir, faydası nedir görmüş olduk. Örgütlü olmak ve örgütlenmenin önemini anladık.

İkinci Sinter işçisi: Aradan geçen 100 gün içinde hiçbir zaman umutsuzluğa kapılmadım. Mücadelenin ne olduğunu anladık. Neleri kazandığımızı öğrendik. Çevreden gelen dayanışma ve yardımlaşma sayesinde yalnız olmadığımızı yaşayarak görmüş olduk. Direniş komitemiz ve aile komitemizin kurulması olumlu oldu. Kendini boşlukta hisseden arkadaşlarımızla konuştuk ve direnişe kazandık. İşçi haklarını savunan işçi örgütleriyle işbirliği yaptık. Yürüyüş ve basın açıklamalarımız oldu. İş-Kur'dan ödenek almayan arkadaşlarımıza bizler yardımcı olduk. Eksiklerimiz de oldu. Fakat ilk kez arkadaşlarımız böyle bir mücadeleye katılıyorlar. Sendikayı sadece bir imzadan ibaret görüyorlardı. İşverene kendimizi gösterirken güçlü olmalıydık. Kimi zamanlar bir arada bulunmadık. Buraya gelen işçi arkadaşların ek görevler alıp sorumluluk almalarını sağlayabilirdik. İnsanların bir uğraşlarının olması faydalı olurdu. Örneğin iş mahkemelerini dahi sendika yürütüyor. Bu durum kimi arkadaşları rehavete sürüklüyor. Sabahtan akşama kadar direniş ye-

rinde bekliyorsak bir şeyler yapmalıyız diye düşünüyorum.

Üçüncü Sinter işçisi (kadın işçi): İlk direnişe çıktığımızda birbirimize kenetlendik ve kardeşleştik. Zamanla bu duygular yıprandı. Direnişe çıkmak çok büyük bir cesaret, fakat daha önemli olanı direnişi sonuna kadar sürdürmek ve yaygınlaştırmaktır. Direniş yerinde eğitici ve öğretici tartışmaların olmasını isterim. Ülkede ne olup bittiğini öğrenmek iyi olur. Direnişte bulunan erkek işçi arkadaşlarımızın çoğunun ilgisini spor ve şans oyunları çekiyor.

Gürsaş işçisi: Direnişi canlı tutmak açısından eğitim ve yürüyüşler yaptık. Bildiriler dağıttık. Direnişi Kadosan, Kartal, Kadıköy, Sarıgazi, Ümraniye ve Avrupa yakasında yaymak amacıyla bildiriler dağıttık, yürüyüşler düzenledik. Eksiklerimiz ise en başta direnişte disiplin sağlayamadık. Sorumluluk almak, düzenli direnişe gidip gelmek, buralarda sorunlar çıktı. Direnişimizi buradaki sanayi havzasına yayamadık. Eğitim çalışmalarımızı çok iyi yapamadık. Sendikacıların da eksiklikleri oldu. Çoğu işçi arkadaşımızın ilk direnişiydi. Bizler niçin burada bulunmalıyız, niçin direnmemiz gerektiğini çok iyi kavratamadık. Dostumuzun kim olduğunu düşmanımızın kim olduğunu çok iyi tartışmadığımızı düşünüyorum. Genelde aceleci davrandığımızı düşünüyorum.

UID-DER: Direnişiniz 100 gün daha sürse neler yapmak isterdiniz?

İkinci Sinter işçisi: Öncelikle ilk 100 gündeki yanlışları, hataları yapmak istemezdim. Yeni bir şey yaptığımızda daha önce bu deneyimleri yaşayan sendika ve işçi örgütlerinden fikir almalıyız. Burada işçi arkadaşlarımızın daha etkili olmaları, daha iyi direnmeleri için bir şeyler yapmalıyız. İş dağılımı yaparak, gerekirse komitelerimizi fazlaştırarak mücadelenin düzenli ve disiplinli olmasını sağlamalıyız.

Dördüncü Sinter işçisi: Henüz yeni işçiyim. Daha önce de deride ve tekstilde direnişlerde bulundum. İşsizlik parası alamıyorum. Üç aylık ev kiramı hâlâ ödeyemedim. Fakat direnişe katılıyorum. Direniş bir 100 gün daha sürse yine katılmaya devam edeceğim.

Üçüncü Sinter işçisi: Yaşadığımız bu durumun değişmesini isterdim. Direnişimizi güçlendirmek, maddi olanaksızlıkları çözmek isterdim. Grev yerinde eğitim çalışmalarının olmasını isterdim.

Birinci Sinter işçisi: Tekrar bıkmadan usanmadan direnişe arkadaşlarımızın sahip çıkmalarını sağlayacağız. Eksikliklerimizi gidermek isterdim. Bilgilenmek ve çevredeki işyerlerinden destek bulmaya çalışacağız. İşçi ailelerinin de destekte bulunmasını sağlayacağız.

UID-DER: Eğer 100 günlük direniş olmasaydı ve sizler 100 günü fabrikada geçirseydiniz sonuç ne olurdu?

Gürsaş işçisi: 10 senelik işçilik hayatımda kaderime boyun eğip, susarak çalıştım. Hayatımda sendika ve mücadele yoktu. Olsa içinde olurdu. 100 günü doldurmanın onur ve gururunu yaşıyorum. Fabrikada olsam 10 senelik işçilik hayatımda değişen bir şey olmayacaktı. Bugün direnişte olmanın onurunu yaşıyorum.

İkinci Sinter işçisi: Fabrikadaki 100 günün en azından eylemden daha kötü geçeceğini düşünüyorum. Ve eyleme başlama nedenimiz zaten fabrikadaki kötü durumdu. İçerideki 100 gün dışarıdaki 1 güne değmez. İçeride çalışsaydık yasal haklarımız kaldırılmış, hafta sonu mesai saatlerimiz düşürülmüş olacak, maaşlarımızı geç alacak, işveren yanlısı olan amirler işçileri eziyor, evli ve onurlu insanların kaldıramayacağı küfürler ediyor olacaktı ve bizler bu onursuzluklara maruz kalacaktık.

Dördüncü Sinter işçisi: Fabrikada olsaydık bugün 200 kişi işten atılmıştık. Köle gibi çalışmaya devam edecektik. Maaşlar ve ikramiyelerimiz üçe bölünecekti. Kömür yarıdıkları iptal edilmişti.

UID-DER: Bu direniş size ne kazandırdı?

Üçüncü Sinter işçisi: Her şeyden önemlisi istediğim bir şeyi yaptım. Bugün ölse inanın gözlerim arkada gitmeyecek. Daima imrendiğim bir şeyi yaptım. Önceleri grev ve direniş yapan işçileri gördüğümde ben de yapsam diye düşünürdüm. Kendimi bugün onurlu ve gururlu hissediyorum. Haksızlıklara karşı kafamızı kuma gömmemeliyiz.

Birinci Sinter işçisi: Özetle birlik ve beraber olduğumuzda her şeyin üstesinden geldiğimizi gördüm. Tüm Türkiye işçilerinin birlik ve beraberlik içinde olması gerekiyor.

Dördüncü Sinter işçisi: Neyin ne olduğunu öğrendik. Sendika yokken biz direnen işçilere çoğunlukla gülüyorduk, ilgilenmiyorduk. Fakat aynı durum bizim de başımıza geldi. Bu direnişten öğrendiğim, rahmetli babam dahi patronum olsa, ona da güvenmeyeceğim.

Gürsaş işçisi: Direnişte kimin dost kimin düşman olduğunu gördüm. Düzen partilerinin kime hizmet ettiğini gördüm. İşçi ve emekçilerin birlikte örgütlenmek ve mücadele etmekten başka çaresinin olmadığını gördüm.

İkinci Sinter işçisi: Her ne kadar bu işlerin acemisi olsam ve bu acemilikten dolayı her şeyi zamanında yapamam da, buralardan ders çıkartarak ileride yaşayacağım benzeri durumlarda nasıl davranacağımı öğrendim. İlerideki mücadelelerde etrafımdaki insanlara hangi tür artılar kazanacağım konusunda deneyim sahibi oldum. Bir günlük mücadele, 100 yıllık mücadele... İşçilerin yapması gereken bu sistemi kökten değiştirmek ve bitirmektir. ■

Fen-İş İşçisi, Kulak Ver!

■ Gebze'den eski bir Fen-İş işçisi

Eski çalıştığım işyeri olan Çelik-İş'te örgütlü Fen-İş Alüminyum fabrikasındaki işçi arkadaşlarım, birkaç ay önce, "Kriz bizi etkilemedi, biz halen üretim yapıyoruz, pazar günleri bile fazla mesaiye kalıyoruz" diyorlardı. Bir işçi arkadaş da, "bak birçok yerde işçi çıkıyorlar, bizde çıkış yok, çok şükür işler iyi, inşallah çıkış olmayacak" diyordu. Ama atladıkları ya da yüzleşmek istemedikleri bir gerçek vardı ki, o da ücretlerini düzenli alamıyor oluşlarıydı.

Görüşüğüm işçi arkadaşlarım, fabrikadaki durumun daha da kötüye gittiğini, ücretlerini alamadıklarını, üretimin devam ettiğini ama işçilere gelince paranın olmadığı safsatasını dinlemek zorunda kaldıklarını ve tüm bunların işçilerin öfkelerini artırdığını dile getirdiler. Yaşanan bu sıkıntılar nedeniyle, 3 Mart sabahı işe gelen işçiler içeri girişte ısıklarla ve tempolu alkışlarla fabrika yönetimini protesto ettiler. **O hafta bir gün içeri-**

sinde üç vardiya da birer saat üretimi durdurdu. Bu protesto üzerine iki gün sonra patron fabrikaya gelerek acil bir toplantı gerçekleştirdi. Patron krizi bahane göstererek, işçilerin ödenmeyen ücretlerini ödeyeceğini ama parçalara bölerek ödeme yapılacağını, işçilerden anlayış beklediğini söylüyor. Isıklı, alkışlı protestolar düzenlemenin ve birer saatlik üretimi durdurmanın yanlış olduğunu söyleyen patron, "siz bilirsiniz, işine gelmeyen çıksın, kapı orada, tazminatınızı ve sosyal haklarınızı vereceğim" diyor ve toplantıya son noktayı koyuyor.

Fen-İş işçisi arkadaşlarım, aman ha uyanık olun, bugün bu tür oyunları dünyanın her yerinde sergiliyor patronlar. **Geçmişten gelen kazanımlarımız olan haklarımızın bir bir ellerimizden gitmesi ve işten çıkarılmamız örgütsüz oluşumuzdur.** İşçi arkadaşlarıma sormak istiyorum, daha ne kadar bekleyeceğiz? Tüm haklarımız ellerimizden bir bir gidene kadar mı? Gelecekte çocuklarımıza ne bırakacağız? Elbette bizim onlara bırakacak yatımız katımız yok. Çocuklarımıza insanca ve onurlu bir yaşamı ancak bizler mücadele edersek bırakabiliriz. ■

AKS Otomotiv'de İşten Atmalar Devam Ediyor

■ İşten atılan bir Aks işçisi

AKS otomotivde Mart ayının başında işten atmalar hızlanmış ve ilk önce aralarında işyerinde örgütlenmeyi sağlayan, örgütlülüğün devamlılığını korumaya çalışan komitedeki işçilerin de bulunduğu 7 işçi işten atılmıştı. Peşinden eskiden komite içerisinde bulunan bir işçi daha işten atıldı. Patronun bu atmalarla tavrı netleşmişti. İşten atmaların nedenini kriz olarak gösterse de, aslında işyerindeki örgütlülüğü kırıp, işyerine sendikanın gelmesini engellemeye çalışıyor.

İşten atmalardan önce yaklaşık 20 işçiye yıllık izinleri kullandırılmıştı, bu izinler grup grup devam ediyor. İzinden dönen işçilere ihbar süreleri verilerek çıkış bildirimleri yapılıyor, hatta izinde iken bile birkaç işçi arkadaşımıza fesih bildiriminde bulunuldu. Şimdiye kadar yaklaşık 15 kişiye fesih bildirim yapıldı.

Bizler işten atmalara karşı elimizi kolumuzu sallayıp fabrikayı terk edersek hiçbir şey kazanamayız. **Bugün AKS'da, Sinter Metal'de, Desa'da veya Gürsaş'ta olduğu gibi direnmeliyiz.** Patrona sonuna kadar örgütlü olduğumuzu göstermek zorundayız. Örgütlü olup mücadele ettiğimiz koşullarda tüm haklarımızı alır, daha yaşanabilir bir dünya yaratabiliriz. **Sendikalar, dernekler gibi işçi örgütlerine sahip çıkmalı ve sonuna kadar buralarda örgütlenmeliyiz.** ■

Alba Kalıp İşçilerine Ücretsiz Zorunlu Mesai Dayatması

■ Dudullu'dan ÜİD-DER'li bir işçi

Bundan yaklaşık 2 ay önce ücretsiz izinlere çıkmak zorunda bırakılan Alba Kalıp işçileri, bu sefer de patronun dayatmasıyla, **ücretsiz fazla mesaiye bırakılmak isteniyor.** Alba patronu, kalıphane bölümünün bu haftadan sonra yaklaşık 2 ay boyunca haftasonları ücretsiz mesaiye geleceğini, ay sonunda ise işçilerin ücretsiz izne gönderilecekle-

rini açıkladı. "Esnek çalışmanın bile bir adabı olmalı" dedirtecek bu uygulamayla patron, işçilerin haftasonu tatillerini çaldığı yetmiyormuş gibi, aldıkları üç beş kuruşa da göz dikiyor.

Tüm patronlar sınıfı gibi, Alba Kalıp patronu da krizi fırsata dönüştürmek istiyor. İşsizliği, işçilere tehdit olarak kullanıyor. İşçi sınıfının örgütsüzlüğünden her şekilde fayda sağlamaya çalışan bu

asalaklar sınıfının oyunlarına gelmeye- lim. **Nasıl ki fazla mesaiye kalmak zorunda değilsek, ücretsiz fazla mesailere kalmak zorunda hiç değiliz.** Bunun yolu da, birlikte mücadele etmekten, bilinçlenmekten geçiyor. Biz işçilerin asla unutmaması gereken bir şey var, bizler ancak yan yana geldiğimizde, birlikte mücadele ettiğimizde haklarımızı koruyabiliriz. ■

Bayer'de Toplu Sözleşme Sürecindeyiz

■ Topkapı'dan bir Bayer işçisi

Değerli dostlar ben BAYER ilaç fabrikasında çalışan Petrol-İş üyesi bir işçiyim. Bu dönem yapmış olduğumuz sözleşme diğer sözleşmelerimizden çok daha farklı. Nedenine gelince, bizler bu döneme kadar Bayer Topkapı olarak sözleşme yaparken, patron bugün Türkiye'deki tüm faaliyetlerini tek bir şirket haline getirerek tek bir işletme statüsüne geçti. Bundan dolayı sendikamızın yasal olarak yetkisi düştüğü için bu yapacağımız ilk yetkisz sözleşme olacak.

Ocak ayından bu zamana kadar beş görüşme oldu ve bu görüşmelerde birçok maddemiz geçti. Ancak iş güvenmesini konu edinen ve temel maddelerimizden olan kapsam dışı, kapsam içi, taşeron ve geçici işçilik konulu maddelerimiz patronun alanını daralttığı için, patron buraları tamamen esnek hale getirip uzun ve kısa vadede sendikal örgütlülüğün zayıflatılmasını planlıyor.

Bizler bu nedenle sakal eylemini başlattık. Hemen her gün de işyerinde alkışlı protesto yürüyüşü yapmaktayız. **Şayet bizim iş güvencemizle ilgili olan maddeleri değiştirmekte kararlı iseler, bizlerin de bunların değiştirilmemesi için onurlu mücadelemizi göstereceğimize kimsenin şüphesi olmasın...** ■

Autoliv'de Krize Karşı Önlem!

■ Autoliv'den bir kadın metal işçisi

Kriz gerekçesiyle işçilerin işten atıldığı, ücretsiz izinlere çıkarıldığı Autoliv fabrikasında, krizden kâr sağlama çabaları akıl almaz yöntemlerle devam ediyor. İşçi sayısını neredeyse yarı yarıya azaltan patron, "krizden kurtulmak için tasarruf yöntemleri" başlığıyla bir liste düzenledi. İşte bunlardan bazıları: Yemekler azaltılacak, salata ve içecekler tamamen kaldırılacak. Servisler azaltılacak, bazı duraklar birleştirilecek. Isıtma cihazları "gerekecekçe" çalıştırılmayacak. Aylık olarak işçilere çay içmeleri için verilen 15 liralık kartların %20'si geri alınacak. Lavabolarda kullanılan kâğıt havlular kaldırılacak. Lavaboda geçen süreler dikkat edilecek. Temizlik elemanlarının sayısı azaltılacak, temizliği sağlama görevi büyük oranda işçilere düşecek. Eskiden temizlik elemanlarının işe alınmasından önce, Autoliv'de temizlik günü adı altında bir gün tertiplenirdi. Pazar günleri işçiler fabrikaya getirilip ücretsiz temizlik yaptırılırdı. Gelmeyenler ise "kara liste"ye alınırdı. Bu tasarruf yönteminin amacı da, eskiden yapılan bu uygulamaya geri dönmek şüphesiz.

Bunlar sadece aklımda kalanlar. Bunun gibi birçok ted-

Patronların Yalanlarına Kanmayalım!

■ Gebze'den bir grup seramik işçisi

Dostlar, bizler klozet, lavabo ve banyo dolapları üreten bir seramik fabrikasında çalışmaktayız. Çalıştığımız fabrika ilkel çalışma koşullarıyla, düzensiz iş saatleriyle, sakatlı ve ölümlü iş kazalarıyla bölgede tanınan bir fabrika. Patronumuz ise her ne kadar dini vecibelerini yerine getiren ve reklâmcı Müslümanlığıyla tanınıyor olsa da, aslında o da diğer rakipleriyle uluslararası arenada boy ölçüşen bir burjuva. Bundan 3 ay önce "sevgili" patronumuz fabrikada çalışan 350 işçi arkadaşımızı yemekhane- de toplamış ve kriz gerekçesiyle fabrikanın üretime 1 ilâ 1,5 ay ara vereceğini duyurmuştu. Tabii 350 çalışanın bu süre boyunca paraları ve geriye dönük sosyal haklarını vereceğini de söylemişti. Tam 3 ay oldu. Patronun vereceği paralar ve sosyal haklardan ne ses var ne de soluk.

Peki, bu 3 ay içerisinde fabrikanın kapattı mı? Hayır! Depolarda bekleyen on binlerce ürünü ihraç etti. Fabrikaya yeni makineler aldı ve arabasını değiştirdi. Şimdilerde ise kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez misali yeni yatırım alanları için fuara hazırlanıyor. Peki ya işçi arkadaşlarımız biz bu 3 ay içerisinde ne yaptık? Kimimiz akşam evine bir ekmeğe dahi götüremedik, kirasını ödeyemediğimiz evimizden çıkarıldık. Koca bir kış odunsuz kömürsüz geçirdik. Dahası okula giden çocuklarımıza bir öğle yemeği parası veremedik. Şimdi ise sanki bu durum kaderimizmiş gibi çaresiz fabrikanın açılmasını bekliyoruz.

Evet dostlar, patronlar sınıfının saldırıları devam ediyor ve krizin faturasını biz işçilere kesiyorlar. Onun içindir ki patronlar sınıfının yalanlarına ve saldırılarına karşı çalıştığımız fabrikalardan başlamak üzere her yerde işçiler olarak örgütlü gücümüzü yaratalım. İşte o zaman işçilerin inançlarıyla oynayan, bizleri açlık ve yoksulluğa mahkûm eden patronlar sınıfını dize getirebiliriz. ■

bir (!) sıralandı işveren tarafından. Her şey azaltılıyor. Çalışma koşullarındaki zorluklara tam aksine artıyor. Daha önce 5 kişinin çalıştığı makinelerde, işten atılmaları nedeniyle 2 kişi çalışmak zorunda bırakılıyor.

Gözlerini kâr hırsı bürüyen patronlar sınıfı işlerine geldiğinde "biz bir aileyiz, aynı gemideyiz" masalını okuyor. Ama bizi insan olarak bile görmedikleri apaçık ortada. Hiçbir zaman bir aile olamayız biz, aynı gemide yer alamayız. Onların saldırılarına boyun eğmemek, mücadele etmek tek çözüm. Bizim birleşen gücümüzdür ancak bizi işiğe kavuşturacak olan. Onların hesaplarını altüst edecek olan o "kafa"lardır. Bugün hiçe saydığı, insan sıfatını yakıştıramadığı işçi sınıfı, zincirlerini kıracak ve bu sömürünün hesabını soracaktır. ■

Şişe Cam'a Açtığımız Davaları Kazandık

■ Gebze'den bir işçi

Bu kriz döneminde birçok işçi işsiz kaldı. İşsiz kalan ve işsizlikle her an karşı karşıya kalacak işçilere örnek olacağını düşündüğüm için, yaşadığım bir dava sürecini sizlerle paylaşmak istiyorum.

Kristal-İş sendikasında örgütlü olan Trakya A.Ş. Cam İşleme (Şişe Cam) Gebze fabrikasında 2006 Kasım ayında 47 kişinin iş akdine son verildi. Bu işçilerden biri de bendim. İşveren çıkarılma sebebimizi **performans ve üretim düşüklüğü** olarak göstermişti. Ancak bu asılsız bir iddia idi. Asıl sebep sendika üyesi olmamıza rağmen yararlanamadığımız toplu sözleşmeden doğan haklarımızı talep etmemizdi. Kadrolu değil sözleşmeli işçi statüsündeydik. Sonuç olarak işten atıldık ve sloganlar atarak fabrikayı terk ettik. Fakat işten çıkarılmayı hak etmediğimizi düşünüyorduk. Bu yüzden, işten çıkarılan arkadaşlarla oturduk ve ne yapabileceğimizi konuştuk. Birçoğumuz ne yapabileceğimizi ve ne gibi haklarımız olduğunu bilmiyorduk. Bu yüzden, şimdi benim de aralarında bulunduğum ÜİD-DER'li işçi arkadaşlardan neler yapabileceğimiz hakkında bilgi aldık.

Çoğu arkadaşımız, “patronla uğraşılmaz, mahkemeye varam ne olur, zaten çok uzun sürüyor, başka işe giremeyiz davadan dolayı. Kıdem ve ihbar tazminatımı almışım, boş ver, buna da şükür” diye düşünüyordu. 47 kişiden kala kala bu davayı takip etme ve haklarımızı alma konusunda kararlı 3 kişi kaldık. Kalan 3 kişi olarak bizler de ihbar ve kıdem tazminatlarımızı almıştık. Ama şunu biliyorduk, haksız yere işten atılmıştık. **Ve bu sistem altında kırıntı da olsa bazı haklarımız vardı ve bunların peşini bilinçsiz işçiler gibi bırakmamak gerekiyordu.** Bu bizim gibi sınıf bilincine sahip işçilerin görevidi. Bir ay içerisinde işe iade davamızı açtık. Duruşmalarda işverenin avukatları birçok yalanla dolanla, işten atılmamızın sorumlusunun biz olduğumuzu savundu. Yok efendim çalışmıyormuşuz, işi savsaklıyormuşuz, bunun gibi birçok safsata.

Aradan 15 ay geçti. Ama biz peşini bırakmadık ve işe iade davamız lehimize sonuçlandı. Davayı kazandık fakat patron temyiz gitti. Temyiz de 3 ay sonra sonuçlandı. Biz ısrarımızdan vazgeçmedik, sonuna kadar gitmek gerektiğine inanıyoruz ve sonuçta biz kazandık. İşyerine gittik fakat patron işe iademizi kabul etmedi. Yasal yükümlülüğü kabul ettirmiştik ve işe iade tazminatımızı son kuruşuna kadar ödettirdik. O patronların ve temsilcilerinin istemeye istemeye, elleri titreyerek hakkımız olan parayı vermek zorunda kalmaları var ya, bence ayrı bir mutluluk. Bu bizim hakkımızdı ve aldık.

Daha bitmemişti, haksız yere işten çıkarılmıştık, bu mahkeme tarafından da onaylanmıştı. Bu meselede daha ne yapabiliriz diye düşünüyorduk. Çünkü cam işlemede çalıştığımız 17 ay boyunca sendika üyesiydik ama sendikanın imzaladığı toplu sözleşmeden yararlanamamıştık. Sendikacılar da bu duruma pek ses çıkarmıyorlardı. Acı fakat söylenmesi gerekeni söy-

leyecek olursak sendikacılar bir yanlıştın içindelerdi. Nerdeyse her konuda patronun dediklerini yapan bir noktaya düşmüşlerdi. Çalıştığımız süre içerisinde sendikalı olmaktan kaynaklı bazı haklarımız vardı. Ama bunları kaybetmiştik. Bu haklarımızı almak için ikinci davayı başlattık. Patronun avukatları duruşmada bizim çalıştığımız dönemi **izin dönemi ekibi** olarak gösterip davanın reddini istemişler. Fakat bu işe yaramadı ve 8 ay sonra geriye dönük haklarımızı tekrar kazandık.

Arkadaşlar, bizler hakkımız olan alacaklarımızı bize vermemek isteyen patrona karşı açtığımız dava sürecini ciddiyetle takip ettik. Bizden sonra yaptıklarımızı öğrenen ve bizim yönlendirdiğimiz birçok işçi arkadaş dava açtı ve bu dava eski işyerimizdeki arkadaşlar için örnek bir dava oldu. **Şunu biliyoruz ki, bu dava sürecinde maddi açıdan kazandıklarımızın yanında, manevi açıdan kazandıklarımız çok daha önemlidir. Bize söylenenlere körü körüne inanmayıp haklarımızın takipçisi olmalı ve patronların bu denli pervasız davranmalarına engel olmalıyız. Bizlerin cahilliğinden yararlanan, “nasıl olsa o kadar güçlü şirketlere karşı hakkımızı savunamayız” diye düşünmemiz sonucu yaptıkları yanlarına kâr kalan patronları bu davranışlarından caydıracak olan bizlerin yılmadan hakkımızı arama mücadelesi vermemizdir.** Evet, devlet de onlardan yana olduğu için işverene açtığımız davalar uzun sürüyor. Davayı uzatıp bizleri yıldırma istiyorlar. Ama şunu unutmayalım, patronlara karşı açtığımız her dava sonuç olarak olumlu olsun ya da olmasın bizlerin mücadelesini güçlendirecektir. Yasal süreci sonuna kadar takip etmeli, haklarımızı kolayca onlara teslim etmemeliyiz. ■

Jumbo İşçileri İki Aydır “Esniyor”

■ Bayrampaşa'dan bir işçi

Bayrampaşa bölgesinde mutfak malzemeleri üreten Jumbo'da işçiler iki aydır **esnek çalışma** adı altında çalıştırılarak krizin faturasını ödemek zorunda bırakılıyor.

Ekonomik kriz patlak vermeden önce 8-18 saatleri arasında çalışılıyorken, iki aydır mesai bitiş saati iki saat düşürülerek 16'ya çekilmiştir. Bu da yetmezmiş gibi işgünü 3 güne indiren Jumbo patronu, işçileri bu konuda ikna etmeyi başarmış durumda. Çalışma saatlerinin düşürülmesi ve aynı zamanda işgününün üç güne indirilmesi işçilere ücret kesintisi olarak yansımakta. Jumbo işçileri Hak-İş'e bağlı Çelik-İş sendikasında örgütlüler, ama örgütlülük sadece lafta.

Bu ve benzeri sorunlar son süreçte hemen her yerde yaşanıyor. Bizler sorunlarımızın çözümü için sendikalarımıza aşağıdan basınç bindirmeli, onları mücadeleye çekmeliyiz. Unutmayalım, haklarımızın gasp edilmesine karşı koymanın yolu mücadeleden geçiyor. ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • **Yönetim yeri:** Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • **Esenler temsilciliği:** Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • **Gazi temsilciliği:** 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • **Gebze temsilciliği:** Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • **Tuzla temsilciliği:** Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.O. Karşısı Aydınlı • **Ankara temsilciliği:** Tuzluca Mah. 15.sok no:6/A Mamak • **tel:** (0 216) 572 41 52 • **www.uidder.org** • **e-mail:** iletisim_uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • **Fiyatı:** 0,50 YTL

1 Mayıs Meşalesi 123 Yıldır Yanıyor

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, 1886 yılından bu yana patronların saldırılarına karşı bir başkaldırı simgesidir. 1 Mayıs meşalesini ilk yakan Amerikalı işçi kardeşlerimiz oldu. O yıllarda ağır çalışma koşulları altında, 16 saat çalıştırılan kadın, erkek ve çocuk işçiler, patronların saldırılarına karşı örgütlenip mücadeleye atıldılar. 1 Mayıs'ı patronlar sınıfına karşı mücadelenin simgesi haline getirdiler. Amerikalı işçi kardeşlerimizin yaktıkları bu meşale, 123 yıldır yanmaya devam ediyor.

O yıllarda patronların dizginsiz sömürsü altında çalışan Amerikalı işçiler, çok kötü koşullarda yaşıyorlardı. 50 kişi bir odada yatıp kalkıyor, barınma sıkıntısı yaşıyorlardı. Amerika ve Avrupa işçi sınıfı için, yaşın, cinsiyetin, gece ve gündüzün sınırları yıkılmıştı. Patronlar elde ettikleri kârlarla ellerini ovuştururken, işçiler makine başında açlıktan bitkin düşüyor, adeta vücutlarının şekli değişiyordu. Kapitalizm, bu yoğun çalışma koşullarıyla işçilerin birçoğunun 40'lı yaşları görmelerine izin vermiyor, kapitalistler onları kârları uğruna kurban ediyordu.

Amerikalı işçiler bütün bu koşullara karşı ve hiçbir yasanın kendi lehlerine olmamasına rağmen, işgününün kısaltılması için mücadeleye giriştiler. 1882'de New York Merkezi İşçi Sendikası, Eylülün ilk pazartesi gününü **Emek Günü** olarak kabul etti. Emek Gününde binlerce işçi sokaklara çıktı, taleplerini haykırdı ve eğlenceler düzenledi. 1884 yılında toplanan Amerikan İşçi Kongresi, Emek Gününü ülke çapında kutlama kararı aldı ve 1 Mayıs 1886'da genel grev ve çıkılacağını ilan etti. İşçilerin temel sloganı şuydu: **Sekiz saat çalışma, sekiz saat dinlenme, sekiz saat canımız ne isterse!**

Amerikan işçi sınıfı yeniden mücadelenin ateşini harlamıştı. Ülkenin her yanını grevler sarıyordu. 1 Mayıs'ın hemen öncesinde toplam 190 bin işçi grevdeydi. Mücadelenin başını Şikagolu işçiler çekiyorlardı. Patronlar işçilere engel olmak için hazırlıklara giriştiler. 1 Mayıs sabahı Amerika genelinde yüz binlerce işçi greve çıkmıştı. Fakat polis, asker ve çeteler pusuya yatmış saldırı emrini bekliyorlardı. Binaların çatılarına da keskin nişancılar yerleştirilmişti.

Anaları pankart ve bayraklarıyla kızıl bir gelincik tarlası-

na çeviren işçilerin akşam saatlerine kadar konuşmalar ve eğlencelerle devam eden gösterilerinin sonunda tek bir olay bile yaşanmamıştı. Ama 3 Mayıs'ta grev kırıcılara karşı harekete geçen işçilere polisle birlikte silahlı çeteler saldırdı. Polis kurşunuyla 6 işçi katledilmişti. Burjuva medya ölümlerden yine işçileri sorumlu tuttu ve işçi önderlerini hedef gösterdi. Bir gün sonra ölümleri protesto etmek için Haymarket Meydanında toplanan işçilerin etrafını polis sarkarken, kitlenin üzerine bomba atıldı. 6 polis ve 10 işçi öldü. Kentin her yanı bir anda asker ve polisler tarafından adeta işgal edilmişti. Burjuva gazeteler de yalan haberler yayınlamakla üstlerine düşen görevi yerine getiriyorlardı. Şikago'da sendikalar ve sosyalist kurumlar basıldı, gazeteler kapatıldı, devrimci işçiler tutuklandı. Yapılan düzmece yargılamaların sonunda dört sosyalist işçi önderi bomba atmakla suçlanarak idam edildiler.

Burjuvazi kudurgan saldırılarına rağmen işçi sınıfının alevlenen mücadelesini söndüremedi. Amerikan işçi sınıfının çıktığı kıvılcım dünyanın her yerinde büyük bir yangına dönüştü. 1889'da II. Enternasyonal 1 Mayıs'ı işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak ilan etti. 1890'da Avrupa ve Amerika'nın birçok şehrinde işçiler meydanlara çıktılar. Hepsi ilk kez, tek bir ordu halinde, tek bir bayrak altında, tek bir acil hedef uğrunda, yani sekiz saatlik işgününün yasal olarak tanınması uğrunda seferber olmuştu.

Türkiye'de 1 Mayıs 1977'de Taksim Meydanını dolduran yüz binlerce işçiye karşı gerçekleştirilen ve 37 işçinin yaşamına mâl olan provokasyon da, Şikago'daki pusuyu andırıyordu. Yükselen işçi hareketinin önünü kesmek için "derin devlet" güçleri işçilerin üzerine saldırmış ve bir katliam gerçekleştirmişlerdi. Ama buna rağmen 1 Mayıs geleneği yok edilememiştir.

İşçi sınıfının mücadele tarihi gösteriyor ki, örgütlü işçi sınıfını hiçbir güç yenemez. 1 Mayıs mücadele bayrağını dünyanın bütün işçileri alanlarda dalgalandırmaya devam edecek ve sömürü dünya üzerinden tümüyle ortadan kaldırılıncaya dek mücadele sürecektir. ■

